

2Mos 13:20-22

Det här är en kort text och en liten berättelse i ett jättestort sammanhang. Men det är en viktig text. Den säger mycket om Gud och den säger mycket om Guds folk. Den väcker också frågor, i alla fall hos mig. Jag ska komma till det.

Platserna Suckot och Etam låg alldeles norr om Röda havet, en liten bit in i landet, Egypten. Det var alltså i början av vandringen från slaveriet i Egypten till friheten i den förlovade landet.

Gud hade lovat Israels barn att inte bara föra ut dem ur Egypten utan också att befria från slaveri, att återlösa dem och slutligen ta dem till sitt folk, 2Mos 6:6-7. Allt detta innefattade vandringen från Egypten till Kanaans land.

Men Gud säger inte bara till människor att dom ska göra det och det, han ger utrustningen för det också och han ger ledning, kraft och inspiration. I vår text ser vi att Herren själv gick framför dem i en molnpelare om dagen och i en eldpelare om natten, för att leda dem. Så kunde de vandra både dag och natt, står det.

Här kommer min första fråga som jag har till texten: Gick de dygnet runt, både natt och dag? Det handlade ju inte om ett skiftarbete där man kan turas om att göra jobbet medan de andra skiften vilar och sover. Här måste man ju få alla med sig hela tiden. Kanske hade de vagnar med sig så att några kunde vila medan andra drog folket framåt. 2Mos 12:37 säger att det var ca 600.000 man och därtill kvinnor och barn. Kunde de gå dag och natt, dag och natt ...?

Men de här sakerna säger något om Gud och de säger något om oss. Om Gud: han ledde sitt folk dag och natt. Han släppte dem aldrig ur sikte. Han finns till för dig också, alltid. Och han vill leda dig i livet.

Om oss: Vi har inte ett 8 – 5 jobb hos Gud. Vi har inte åttatimmarsdag och betald semester. Vi har inte en dygnsvila som innebär att vi kan koppla av från Gud. Vi har ett liv att leva. Det livet lever vi alltid, vad vi än gör och var vi än är både när vi är vakna och när vi sover.

Hur länge ledde Gud folket med molnstod och eldstod? 2Moseboks sista vers, 40:38 säger: *Herrens molnsky vilade över tabernaklet om dagen, och eld var i den om natten. Så var det inför ögonen på hela Israels folk under hela deras vandring. Så väl inne i Kanaans land hade detta upphört, liksom bespisningsundren med manna upphörde. Det kan vi läsa om i Josua 5.*

Paulus ger detta med molnstoden och eldstoden en särskild tolkning. I 1Korintierbrevet 10:1-4 skriver han: *Bröder, jag vill att ni ska veta att alla våra fäder var under molnsky och att alla gick genom havet. Alla blev de döpta i molnsky och havet till gemenskap med Mose. Alla åt de samma andliga mat, och alla drack de samma andliga dryck. De drack ur en andlig klippa som följde dem, och den klippan var Kristus. Här låter Paulus molnsky/molnstoden, vandringen på havsbotten, mannat i öknen och vattnet ur klippan, syfta framåt på Kristus. Man kan*

också lätt tänka på den helige Ande som ofta symboliseras av eld och molnsky eller rök.

Vi kan alltså låta hela vår text från 2Mosebok få vara en förebild för det nya livet i Kristus där vi tagit emot gåvan Kristus på korset och är ledda av den helige Ande. Ibland stannade molnstoden och var över tabernaklet som man hade med sig på vandringen och när molnstoden reste sig upp så reste sig folket för att börja gå igen. De gick när Gud gav signal och de vilade när Guds Ande stannade. Slutsatsen vi kan dra är att vi har en vandring att göra, men inte i egen kraft eller efter eget förstånd. Vi ska vara ledda av Anden både i aktion och i vila. Då kan vi både gå och vila med ett gott samvete och balansen i våra liv blir perfekt. Något vi får be om och sträva efter.

Kanske var det därför de kunde vandra både dag och natt. Gud hade folket och allt i sin hand.

Något som förstås är lättare sagt än gjort är följande: När vi går fram i livet så som Gud vill så kommer vi fram, så bär vi frukt, så brinner vi utan att bli utbrända, så blir vi både älskade och hatade av människor.

Som det var och blev med Jesus Kristus, så är och blir det med oss kristna.

Vägen till livet är rubriken för söndagen. Israel vandrade till Kanaans land, det var deras kallelse och mål. I vandringen gjorde Herren folket till sitt folk. I och genom vandringen etablerades relationen med Gud och i vandringen formades relationen. Det var inte smärtfritt, det var inte utan konflikt och det var inte bara i lydnad. Men målet nåddes med Guds hjälp och i hans nåd.

Du kan få se dig själv och oss tillsammans på samma sätt: ledda och sörjda för av Herren, inte smärtfritt och inte utan konflikt, kanske inte alltid i lydnad, men alltid med Guds hjälp och i hans nåd.

Vad säger Guds Ande nu, ska du gå eller vila? Amen